

MINA NIO SKOLÅR AV

Jag var sex år när jag för första gången gick till skolan. Jag var stolt, jag var stor. På lekis kom en ny kull "svinnungar" in. Men jag gick i skola, jag.

Vad nu då? tänkte jag. Inga läror? / skolan skulle man ha läror. Jag var grätfärdig när jag kom hem. När man tänker tillbaka på det ler man. För en gång skull förstår man sig inte själv. Jag gillade skolan. Kunskaperna sögs in.

Min fröken var snäll och hade humor. Det hjälpte mig en gång. Vi hade lärt oss talet 10. När man lärde sig en ny siffra fick man skriva siffran på en hel sida

för att lära in den. Den här lektionen hade vi additionsövningar.

Men eftersom vi hade lärt oss 10 ritade jag inte på tavlan, utan skrev 10 på en hel sida. Fel, fel, fel, fel. Som sagt hade fröken humor. Hon ritade upp från min bok med en skrapa.

Du behöver inte rätta Pelle. Det var länge sedan jag såg ett roligare fel, sa hon. Stolt fortsatte jag.

40.
Lyckan blev inte långvarig. På
vårterminen bytte jag skola. Den låg
i det mest dialekter-intoleranta
Färnboholm. Efter en vecka hade
jag lärt mig ett nytt ord och,
observera, en ny riktig karaktär.
Ordet var, som ni kanske gissat,
mobbing. En samlingsnamn för
alla tänkbara trakasserier.
Två klasser, minus ett fåtal, var på
mig. Fröken, som man hade
lärt sig lita på, förstod, eller
snarare, ville inte förstå min
situation. I skrivande stund
är det hereska minnen som
smyger sig på. Obevekligt. Under
en och en halvt års tid hade
jag eller vägrade att gå till
skolan. Efter detta har jag en
oerhörd känsla av att vilja
vara bättre än andra. Livet skulle
äntvänder.

Under 5 års tid skulle jag gå i min
andra "Färnboholms klass". Jag
fick tillbaka förtroendet för lärare
när jag började rullarstudiet.
Klassen, som jag redan gått ett år
med, var vänligt sinnad. I
framtiden skulle vi på vår första
klassresa med övernattnings.

Diplomatisk som jag var blev jag
invald i skolresegruppen. Den
bestod av, om jag minns rätt, elever,
några föräldrar samt registern.

Han var kort, hintskallig (sin ungdom
till trots), rolig, kunnig samt
glasögonbärare. Det gav honom
ett intelligent uttryck. Resvärdet
utlägs till paddling med två
övernattningar på en öde ö. Den på
papperet trevliga resan övergick
snart i rinnande bläck. Ösregnet
gjorde resan till ett fiasko. Eller
rättare sagt, när föräldrarna efter
resans slut fick syn på sina
räkningar blev det liv. För av
klassens trehio barn kom inte
till skolan på flera dagar.

Efter sommarlovet började man
känna av att högstadiet närkad-
es. Teripet höjdes och jag fick minna
inte nu så efterbängande, läror.
Man kände sig stor men ändå
liten. Störst på mellanstadiet,
snart minst på högstadiet.
Plötsligt började alla ämnen bli
oerhört viktiga. Därför kändes det
till exempel oerhört bra när
"majjen", som han kallades, på en
kvartsamtal sa:

Pelle har blivit käre på engelska. Det jublade inom mig. Allt jag hade hjälpt. På mellanstadier hade man som känt, på engelska på halven. Jag hade under hela min mellanstadierid fått höra att andra ämnen är bra. Men engelskan... Sedan gick på med informationsmöten hit och dit. Snart var man där.

Högskolan. Det stora sprämmande. Egna skap och många lärare. Nya språk och många böcker. Lärare i all ära. Min matematik- och fysiklärare var en gigant i sitt älla skrä. Han var skolans genom tiderna, största magister. Eftersom han var sträng var han fruktad av eleverna. Jag lyckades trots katastrofala matteprov hålla mig på god fot med honom. I åtan hade jag återigen bytt klass. Nu började betygen pumpa i kvantitet. Jag darrar än vid provutdelningar. Mitt första betyg vågade jag knappt öppna, än mindre det andra. Men jag trivs ändå. Ingen har kunnat beta min nyfikenhet.